

Nr 147

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändring i lagen den 2 juni 1961 (nr 300) om redareavgift för sjöfolks pensionering; given Stockholms slott den 18 oktober 1968.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden och lagrådets protokoll, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändring i lagen den 2 juni 1961 (nr 300) om redareavgift för sjöfolks pensionering.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Svante Lundkvist

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att nuvarande system för beräkning och uppbörd av redareavgiften för sjöfolks pensionering ersätts av ett nytt system som innebär att avgiften samordnas med redareavgiften för sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna och att uppbörden sker enligt samma regler som gäller för uppbörden av redares avgifter till den allmänna sjukförsäkringen. Det nya systemet skall enligt förslaget tillämpas fr. o. m. år 1969.

Förslag
till
Lag
angående ändring i lagen den 2 juni 1961 (nr 300) om redareavgift för
sjöfolks pensionering

Härigenom förordnas, att 1—3 §§ lagen den 2 juni 1961 om redareavgift för sjöfolks pensionering skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

1 §.

Redare skall — — — svenskt handelsfartyg.

Till manskapet skall vid tillämpningen av denna lag hänföras sjöman, som antagits av redaren eller befälhavaren och icke tillhör fartygs- eller maskinbefälet eller är radiotelegrafist eller ekonomiförståndare.

Med handelsfartyg förstås fartyg, som nyttjas till handelssjöfart eller resandes forskaffande eller till annat ändamål, som äger gemenskap med handelssjöfarten, såsom bogsering, isbrytning, bärgning eller dykning.

2 §.

Redareavgift erlägges för sjöman tillhörande manskapet och utgår med två och åtta tiondels procent av sjömannens lön för tid, under vilken han varit för utrikes fart på mönstrad svenskt handelsfartyg. Med lön förstås kontant lön för ordinarie arbetstid utan annat tillägg än tjänsteårstillägg.

Redareavgift utgår för varje år å vad redaren sammanlagt under året utgivit i lön till sådana arbetstagare, som avses i 1 § första stycket förordningen den 16 maj 1958 (nr 295) om sjömansskatt.

Avgiften beräknas för varje redare å lön i penningar och naturförmåner i form av kost eller bostad, sedan därifrån för varje arbetstagare dragits sådan del av lön, som för år räknat överstiger sju och en halv

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

gånge det i 1 kap. 6 § lagen den 25 maj 1962 (nr 381) om allmän försäkring avsedda basbelopp som gäller vid årets ingång. Vid beräkningen skall bortses från lön till arbetstagare som icke är obligatoriskt försäkrad enligt lagen den 14 maj 1954 (nr 243) om yrkesskadeförsäkring.

Konungen fastställer procentsats för redareavgiften med hänsyn till det avgiftsbehov som föranledes av de enligt 1 § bestämda eller eljest gällande grunderna för sjöfolks pensionering. Fastställd procentsats får tillämpas tidigast för året näst efter det år varunder den fastställts.

3 §.

Konungen äger förordna, att viss personalgrupp tillhörande manskapet skall vid tillämpningen av denna lag likställas med fartygs- och maskinbefälet samt radiotelegrafist och ekonomiföreståndare.

I fråga om debitering och uppbörd av redareavgift enligt denna lag äger förordningen den 18 december 1959 (nr 552) angående uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m. motsvarande tillämpning. Vid fördelning enligt 44 § första eller andra stycket förordningen skall redareavgiften jämnställas med de avgifter som avses i 1 § förordningen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1969 och äger tillämpning på löner som utges från och med nämnda dag. Äldre bestämmelser äger alltså tillämpning i fråga om avgift för år 1968 eller tidigare år.

För avgift enligt 2 § beräknas för åren 1969 och 1970 preliminär avgift särskilt med ledning av arbetsgivaravgift, som enligt 5 § förordningen angående uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m. avlämnats för år 1967 respektive år 1968, och med tillämpning i övrigt av bestämmelserna i samma förordning. Sådan preliminär avgift påföres räkning enligt 27 § samma förordning, när 17 § förordningen ej är tillämplig.

*Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms
slott den 20 september 1968.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, KLING, JOHANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG.

Chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Lundkvist, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ändring i lagen den 2 juni 1961 (nr 300) om redareavgift för sjöfolks pensionering* och anför.

Inledning

Handelsflottans pensionsanstalt (HPA) tog i skrivelse till Kungl. Maj:t den 15 november 1966 upp frågan om ändring i reglerna om redareavgiften för sjöfolks pensionering. HPA erinrade om att statskontoret påpekat, att sjömansregistreringen och därmed sammanhängande verksamhet vid sjömanshusen till sin omfattning i väsentlig mån är betingad av rådande system för sjöfolks pensionering, och att statskontoret föreslagit en skyndsamt utredning om sjömanspensioneringen och redareavgiftens beräkning. Vidare erinrade HPA om att en arbetsgrupp inom sjöfartsstyrelsen sett över bestämmelserna om mönstring och registrering av sjömän och förutsatt slopande av de s. k. årsrullorna som nu utgör grundvalen för beräkningen av redareavgifterna. HPA föreslog bl. a. vissa förenklingar i fråga om beräkning och uppbörd av redareavgiften.

Efter remiss avgavs yttranden över skrivelsen av riksförsäkringsverket (RFV), sjöfartsstyrelsen, statskontoret, försäkringsinspektionen, riksrevisionsverket, arbetsmarknadsstyrelsen, sjömansregisterutredningen, riksbanksfullmäktige, Svenska sjöfolksförbundet, Sveriges redareförening och Rederiföreningen för mindre fartyg. Flera remissinstanser framhöll olägenheterna med nuvarande system och betonade, att en utredning av hela frågan om sjömanspensioneringen och dess administration snarast borde komma till stånd. Riksdagens revisorer underströk i 1966 års revisionsberättelse att en översyn av systemet för sjömanspensioneringen borde ske.

Med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande tillkallade jag den 29 december 1967 tre sakkunniga för att utreda sjömanspensioneringen och dess administration m. m. och därmed sammanhängande frågor.¹ De sakkunniga har antagit benämningen sjömanspensionskommittén.

Kommittén har i PM angående redareavgiften för sjöfolks pensionering (stencil K 1968: 6) föreslagit att en förenkling av systemet för uttagande av redareavgift för sjöfolks pensionering genomförs utan att den slutliga utformningen av ett nytt pensionssystem avvaktas.

Nuvarande förhållanden

Sjömanspensioneringen avser att komplettera den allmänna pensioneringen genom att ge ekonomiskt stöd åt sjömän i manskapsgrad i åldern mellan 55 och 67 år.

Enligt lagen om redareavgift för sjöfolks pensionering skall redare betala avgift för sjöman, vilken såsom manskap varit påmönstrad svenskt handelsfartyg för utrikes fart. Avgiften utgör 2,8 % av sjömannens lön under den tid han varit påmönstrad. Med lön förstås kontant lön för ordinarie arbetstid utan annat tillägg än tjänsteårstillägg.

Kungl. Maj:t kan förordna att viss personalgrupp inom manskapet skall likställas med befäl och därmed undantas från det manskap på vars lön avgift skall beräknas. Så har skett för viss ekonomipersonal, som anslutits till annan pensionskassa.

Administrationn av sjömanspensioneringen handhas främst av HPA. Anstaltens uppgifter består väsentligen i behandling av pensionsansökningar, utbetalning av pensioner och uppbörd av redareavgifter. Enligt kungörelsen den 2 juni 1961 (nr 301) om redareavgift för sjöfolks pensionering skall preliminär redareavgift erläggas till HPA för varje period om två månader räknat från kalenderårets början. Sjömanshusen har till uppgift bl. a. att fortlöpande registrera sjötid och pensionsgrundande lön och dessutom slutligen bestämma redareavgifterna med stöd av uppgifter i sjömansrullorna.

HPA:s verksamhet finansieras dels genom den särskilda redareavgiften enligt lagen om redareavgift för sjöfolks pensionering, dels med avkastningen av anstaltens fondmedel. HPA:s fondmedel, f. n. sammanlagt 154 milj. kr., förvaltas av statskontorets fondbyrå.

¹ Ledamöter regeringsrådet Bengt Hamdahl, ordf., direktören Nils Grenander och förbundsordföranden Johan Thore; sekr. organisationsdirektören Gunnar Hävermark.

HPA

HPA anför i sin skrivelse bl. a. följande. De för sjöfarten speciella avgifterna såsom redareavgift för sjöfolks pensionering, välfärdsavgift m. fl. medför ett betydande arbete för såväl rederier som statliga myndigheter. Det är av vikt att nya regler om redareavgiften görs så enkla som möjligt. Man bör överväga om inte redareavgiften kan konstrueras så att uppbörden av densamma görs gemensam med uppbörden av annan utskyld, som antingen är begränsad till sjöfarten eller uppbärs på särskilt sätt för sjöfartens del. Om redareavgiften utgår med viss procent av vad redaren under året utgivit i lön i penningar eller naturaförmåner i form av kost eller bostad till sådan arbetstagare, som avses i 1 § första stycket förordningen den 16 maj 1958 (nr 295) om sjömansskatt, kan uppbörden av redareavgiften sannolikt lätt samordnas med någon av de avgifter som utgår enligt förordningen den 18 december 1959 (nr 555) angående redares avgifter i vissa fall enligt lagen om allmän försäkring, exempelvis avgiften till sjukförsäkringen. Följden av en sådan samordning blir att i avgiftsunderlaget i fortsättningen ingår all ombordanställd personal för vilken avgifter beräknas till sjukförsäkringen. F. n. utgår redareavgift med relativt obetydliga undantag endast för sådana personer som har möjlighet att få pension från pensionsanstalten om de tjänstgör tillräckligt länge i svensk utrikesfart. Det är emellertid endast en ringa del av det sjöfolk för vilket redareavgift nu betalas, som tjänstgör så länge att de får pension från anstalten. De allra flesta lämnar yrket långt tidigare. Redan nu utgår avgiften alltså för mångdubbelt fler än det antal som verkligen får pension. Avgift utgår också för alla utlänningar. En utlänning kan få pension endast om han stadigvarande mantalsskrivit sig här i riket från och med 50 års ålder. Hittills har ingen pensionsberättigad utlänning anmält sig hos pensionsanstalten. Avgift betalas också för sådant manskap som inte kan förvärva pensionsrätt, nämligen dels sådant manskap som redan fått pension från anstalten, dels manskap som är äldre än 60 år. Efter uttag av pension, liksom efter fyllda 60 år saknar en sjöman möjlighet att tjäna in ytterligare pensionsrätt. Redan nu är det således stor brist i överensstämmelsen mellan den personalgrupp för vilken redareavgift betalas och den grupp som verkligen blir berättigad till pension. Om avgiften utgår på samma underlag som för sjukförsäkringsavgiften för all personal för vilken sjömansskatt betalas, blir bristen i överensstämmelse något större bl. a. på grund av att avgift utgår även för befälet och för annan fart än sådan som berättigar till pension. HPA anser emellertid att den ytterligare försämringen i överensstämmelsen mellan den personal för vilken avgift betalas och den personal som kan förutses komma att uppbära pension inte utgör någon nämnvärd olägenhet. Skrivelsen utmynnar i ett förslag om att redareavgiften för sjöfolks pensionering skall utgå på vad redaren under

året utgivit i lön till sådan arbetstagare som avses i 1 § förordningen om sjömansskatt och att uppbörden skall ske på samma sätt som uppbörden av redares avgifter i vissa fall enligt lagen om allmän försäkring.

Remissyttrandena

HPA:s förslag om ändrade bestämmelser för redareavgifter för sjöfolks pensionering tillstyrks allmänt av remissinstanserna, bl. a. *Svenska sjöfolksförbundet*, *Sveriges redareförening* och *Rederiföreningen för mindre fartyg*.

Statskontoret framhåller i likhet med *sjömansregisterutredningen* svårigheterna att beräkna redareavgifterna enligt gällande bestämmelser och att korrekt ange den pensionsgrundande inkomst som skall registreras för varje sjöman. Nuvarande pensionssystem belastar i hög grad sjömansregistreringen och utgör, närmast genom sitt system för debitering av redareavgift, även ett hinder för en rationalisering av mönstringsverksamheten. Statskontoret och sjömansregisterutredningen ser därför med tillfredsställelse att formerna för avgiftsdebitering omprövas och tillstyrker förslaget till nytt system för redareavgift, som bl. a. innebär en arbetslättnad för sjömanshusen. En anslutning av detta system till systemet för uttagande av redareavgiften för den allmänna sjukförsäkringen blir enligt statskontoret och sjömansregisterutredningen väsentligt enklare än varje annan tänkbar lösning, och det framstår som en fördel att förslaget innebär i princip full anslutning i fråga om avgiftsdebiteringen till den form som tillämpas vid den allmänna försäkringen, bl. a. försäkringen för tilläggspension. Den föreslagna debiteringsformen skulle därför kunna ingå som ett naturligt led i ett helt nytt system för sjöfolks pensionering.

Sjöfartsstyrelsen uttalar att ett genomförande av HPA:s förslag innebär en sådan förenkling, att man bör bortse från de olägenheter som kan uppstå genom att avgift erläggs även för befålet. Förslaget torde enligt styrelsen inte medföra några väsentliga olägenheter.

Bl. a. *arbetsmarknadsstyrelsen* finner att den föreslagna ändringen kan genomföras utan att den mera tidskrävande försäkringstekniska utredningen behöver avvaktas.

Riksförsäkringsverket framhåller att det för verket skulle medföra relativt obetydligt merarbete att debitera och uppbära ett enhetligt procentuellt tillägg till den redareavgift för den allmänna sjukförsäkringen som verket nu tar ut av redare.

Sjömanspensionskommittén

Kommittén anför bl. a. följande. Till ett avgiftssystem hör såväl beräkning av avgiften som debitering och uppbörd. Det nuvarande systemets brister hänför sig till avgiftsberäkningen och där uteslutande till uträkningen av lönesummorna. Bl. a. sjömansrullorna är ofta ofullständiga eller felaktiga. När den av sjömanshuset framräknade definitiva avgiften avviker från den av redaren preliminärt inbetalda, krävs ett omfattande kontrollarbete vid sjömanshusen. Det lönebegrepp som används i det nuvarande systemet har visat sig svårhanterligt i tillämpningen. Procentuttaget är däremot enkelt och invändningsfritt. Man har sökt få lönesummorna att dels så långt möjligt avse den personkrets som pensioneringen omfattar dels vara användbara som underlag för pensionsberäkningen. Mot denna strävan finns i och för sig ingen principiell invändning att göra. Systemets brister beror på att mönstringsinstitutionen valts till uppgiftskälla. Det är utsiktslöst att med denna uppgiftskälla söka få ett väsentligt bättre avgiftssystem. Man får därför söka utnyttja andra källor som kan ge lämpligt uppgiftsunderlag för avgiften. Men hänsyn till kostnaderna måste man bygga på någon redan befintlig källa. Basen för avgiftsberäkningen bör vara en lönesumma.

Löneuppgifter för ombordanställda finns dels i sjömansrullor och mönstringsbesked, dels i rederiernas lönebesked vid inbetalning av sjömansskatt, arbetsgivares kontrolluppgift till lokal skattemyndighet och arbetsgivaruppgift för allmän försäkring. Skillnaden mellan de olika uppgiftskällornas redovisningsområden gäller fartygens storlek och fartområden. Sjömansskatten berör fartyg om minst 100 bruttoton, medan mönstring och nuvarande pensionering räknar med fartyg om minst 20 nettoton. De fartyg som faller mellan dessa båda storleksgränser och som inte går uteslutande i inre fart är få till antalet. Kommittén anser därför att det kan hävdas att olikheterna mellan uppgiftskällorna är försumbara.

Redares avgifter enligt lagen om allmän försäkring beräknas på grundval av särskild arbetsgivaruppgift för sjömän i sjömansskattepliktig fart. Uppgiften upptar en lönesumma per rederi och år omfattande samtliga ombordanställda, således både befäl och manskap, svenskar lika väl som utlänningar. Uppgifterna används som underlag för debitering av redarnas avgifter för försäkringen för tilläggs pension samt sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna. Sådana avgifter debiteras alla redare med samma uttagsprocent efter en reduktion av den för övriga arbetsgivare gällande procentsatsen med hänsyn till proportionen svenskar/utlänningar bland samtliga ombordanställda. Reduktionen görs med hänsyn till att utländska sjömän belastar dessa försäkringar i ringa grad medan deras löner ingår i lönesummorna. Eftersom proportionen svenskar/utlänningar icke är densamma i alla rederier, blir rederierna på detta sätt schablonmässigt behandlade.

Om dessa lönesummor används även för redareavgiften till sjömanspensioneringen, måste det ske till priset av en ytterligare schablonisering. Lönesummorna avser alla ombordanställda, medan pensionen endast gäller manskap och proportionen manskap/befäl icke är densamma hos alla rederier. Skiljaktigheterna torde enligt kommittén dock inte vara större än att man kan bortse från dem.

Om redareavgiften för pensioneringen skall grundas på de lönesummor som ligger till grund för beräkning av avgifter till den allmänna försäkringen, bör enligt kommittén, såsom även HPA föreslagit, avgiften föras samman med redareavgiften för sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna. Genom ett enhetligt procentuellt tillägg för sjömanspensioneringen blir det en fullständig överensstämmelse mellan de båda redareavgifterna i fråga om såväl beräkning som debitering och uppbörd. Det särskilda arbete som avgiften för sjömanspensioneringen orsakar blir förutom beräkning av tilläggsprocenten endast ett avskiljande av pensioneringens andel efter varje uppbörd samt utanordning av beloppet till HPA. Detta arbete anses kunna ske utan att arbetsrutinerna inom RFV rubbas. Vid användning av detta avgiftssystem drivs enkelheten till det yttersta och de administrativa kostnaderna till ett minimum.

Kommittén anser att det här redovisade avgiftssystemet är det enda alternativ till nuvarande system som f. n. kan anvisas.

Kommittén föreslår att nuvarande system för redareavgift för sjöfolks pensionering ersätts av ett nytt, innebärande att avgiften samordnas med redareavgiften till sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna. Sistnämnda avgift utgår med viss procent av vad redaren under året gett ut i lön — i kontanter och naturaförmåner — till sådana arbetstagare hos honom som avses i 1 § första stycket förordningen om sjömansskatt. Därvid bortses från lönedelar som överstiger 7,5 gånger det basbelopp som fastställs enligt 1 kap. 6 § lagen den 25 maj 1962 (nr 381) om allmän försäkring. Samma avgiftsunderlag bör enligt förslaget användas för redareavgiften till sjömanspensioneringen. Det bör åvila RFV att för sjömanspensioneringen debitera ett enhetligt procentuellt tillägg till den redareavgift för den allmänna sjukförsäkringen som verket tar ut av redare jämlikt förordningen angående redares avgifter i vissa fall enligt lagen om allmän försäkring. Även för uppbörden bör gälla samma regler som de som gäller för uppbörd av redares avgift till den allmänna sjukförsäkringen. Det bör ankomma på RFV att överlämna influtna avgiftsbelopp till HPA.

Under åren 1964, 1965, 1966 och 1967 inbringade redareavgiften för sjöfolks pensionering 3 864 000 kr., 3 920 000 kr., 3 920 000 kr. resp. 4 437 000 kr. Debiteringsunderlaget för avgiften till sjukförsäkringen för redarnas ombordanställda personal uppgick under åren 1965 och 1966 till 400 milj. kr. resp. 405 milj. kr. Fr. o. m. år 1967 har taket för utgiftsuttaget höjts från 22 000 kr. till 7,5 gånger det vid årets ingång gällande basbeloppet.

RFV har funnit att med detta högre tak skulle debiteringsunderlaget under åren 1965 och 1966 ha varit 480 milj. kr. resp. 511 milj. kr. För att en redareavgift för sjöfolks pensionering baserad på samma underlag som redareavgiften till sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna skall inbringa ungefär samma belopp som nuvarande avgiftssystem, bör enligt kommittén avgiftsuttaget i nuvarande läge sättas till 0,8 %.

Uttagningsprocenten kan behöva justeras med hänsyn till såväl ändring i avgiftsunderlaget, t. ex. beroende på variationer i sjömanskårens storlek, som ändring i de för sjöfolkspensioneringen gällande grunderna eller ändrad bedömning av dessa grunders finansiella konsekvenser. Det bör därför enligt kommittén ankomma på Kungl. Maj:t att fastställa avgiftsuttaget med ledning av det avgiftsbehov som föranleds av de för sjöfolkspensioneringen gällande grunderna.

Kommittén föreslår att det nya avgiftssystemet införs den 1 januari 1969. Därigenom blir nu rådande system avlöst medan de nuvarande sjömanshusen ännu består, vilket kommittén anser önskvärt.

Departementschefen

Sjömanspensioneringen avser att komplettera den allmänna pensioneringen genom att ge sjömän i manskapsgrad visst ekonomiskt stöd i åldern mellan 55 och 67 år. För en reformering av sjömanspensioneringen tillkallade jag med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande år 1967 tre sakkunniga, sjömanspensionskommittén, att utreda såväl själva sjömanspensioneringen som dess administration. I det senare hänseendet har åsyftats bl. a. förenkling och rationalisering av avgiftsuppbörden.

Sjömanspensionskommittén förordar att en förenkling av avgiftsuppbörden genomförs utan att den slutliga utformningen av ett nytt pensionssystem avvaktas och föreslår att nuvarande system för redareavgift för sjöfolks pensionering ersätts av ett nytt som innebär att avgiften samordnas med redareavgiften till sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna. Enligt förslaget skall samma underlag användas för de båda avgifterna och skall RFV debitera ett enhetligt procentuellt tillägg till den redareavgift för den allmänna sjukförsäkringen, som verket tar ut enligt förordningen angående redares avgifter i vissa fall enligt lagen om allmän försäkring. Även för uppbörden skall enligt förslaget gälla samma regler som för uppbörden av redares avgift till den allmänna sjukförsäkringen. RFV skall överlämna influtna avgiftsbelopp till HPA.

Det föreslagna nya systemet för uppbörd av redareavgift innebär en betydande förenkling jämfört med det nuvarande och medför en icke obetydlig arbets- och kostnadsbesparing. Med den föreslagna omläggningen försvin-

ner också det väsentliga hinder för en rationalisering av sjömanshusens arbete som deras nuvarande uppgift att beräkna redareavgiften utgör. I likhet med bl. a. HPA och sjöfartsstyrelsen anser jag att den ytterligare skillnad som uppkommer mellan avgiftsunderlaget och de inkomster som kan bli pensionsgrundande inte medför någon nämnvärd olägenhet. Jag förordar att den av kommittén föreslagna ändringen genomförs utan att utredningen om pensionssystemet i övrigt avvaktas. Det nya avgiftssystemet bör, som kommittén föreslagit, införas den 1 januari 1969.

Kommittén har efter jämförelse mellan de influtna redareavgifterna och debiteringsunderlaget för avgiften till sjukförsäkringen under de senaste åren funnit att avgiftsuttaget i nuvarande läge behöver sättas till 0,8 % av debiteringsunderlaget, för att en redareavgift för sjöfolks pensionering baserad på samma underlag som redareavgiften till sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna skall inbringa ungefär samma belopp som det som tas ut genom nuvarande avgiftssystem. Jag anser i likhet med kommittén att uttagsprocenten inte bör lagfästas. Uttaget kan behöva ändras av olika skäl, t. ex. förändringar i avgiftsunderlaget. Det bör ankomma på Kungl. Maj:t att fastställa avgiftsuttaget med ledning av det avgiftsbehov som föranleds av de för sjöfolkspensioneringen gällande grunderna.

Enligt 1 § lagen om redareavgift för sjöfolks pensionering bestämmer Kungl. Maj:t och riksdagen gemensamt grunderna för sjömans särskilda rätt till pension. Regler om sådan pension är intagna i reglementet den 2 juni 1961 (nr 302) för handelsflottans pensionsanstalt. Äldre pensionsbestämmelser gäller fortfarande i viss utsträckning. De ändringar som nu förordas är inte avsedda att medföra någon rubbning av pensionsreglerna.

I enlighet med vad jag anfört har inom kommunikationsdepartementet upprättats förslag till *lag angående ändring i lagen den 2 juni 1961 (nr 300) om redareavgift för sjöfolks pensionering*. Departementsförslaget torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga*.¹

Lagförslaget torde inte behöva närmare kommenteras på mer än en punkt. För debitering och uppbörd av redareavgiften för sjöfolks pensionering skall enligt vad jag förordat gälla samma regler som för redareavgiften till sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna. Enligt förslaget skall därför förordningen den 18 december 1959 (nr 552) angående uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m. äga motsvarande tillämpning. Det betyder att vad som i förordningen sägs om arbetsgivaravgift skall tillämpas även på redareavgiften för sjöfolks pensionering. I 44 § första och andra styckena förordningen hänvisas till en uppräkningslista i 1 § av de avgifter som förordningen är tillämplig på. För tydlighetens skull har sagts i förslaget, att redareavgiften för sjöfolks pensionering skall jämföras med dessa avgifter.

¹ Bilagan har uteslutits här. Förslaget i bilagan är likalydande med det förslag som är fogat vid propositionen frånsett vissa smärre ändringar av redaktionell art.

Jag hemställer att lagrådets yttrande över lagförslaget inhämtas enligt 87 § regeringsformen genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten

Utdrag av protokoll, hållet i lagrådet den 11 oktober 1968.

Närvarande:

f. d. justitierådet	LIND,
justitierådet	ALEXANDERSON,
regeringsrådet	RINGDÉN,
justitierådet	CONRADI.

Enligt lagrådet den 11 oktober 1968 tillhandakommet utdrag av protokoll över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 20 september 1968, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändring i lagen den 2 juni 1961 (nr 300) om redareavgift för sjöfolks pensionering.*

Förslaget, som finns bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Gunnar Torgils.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
Ingrid Hellström

*Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland,
i statsrådet på Stockholms slott den 18 oktober 1968.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, KLING,
JOHANSSON, HOLMQVIST, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST,
GUSTAFSSON, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG.

Chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Lundkvist, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets utlåtande över förslag till lag angående ändring i lagen den 2 juni 1961 (nr 300) om redareavgift för sjöfolks pensionering.

Föredraganden upplyser, att lagrådet lämnat lagförslaget utan erinran, och anför.

Vissa smärre, redaktionella jämkningar bör vidtas i lagförslaget. Bl. a. bör andra och tredje styckena av 2 § byta plats.

Jag hemställer att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att antaga lagförslaget med angivna ändringar.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Margit Edström